

Gasco, l'arquebisbe del poder

Arribà a València el 2 d'octubre de 1992 procedent de Madrid i diuen els que el coneixen bé que encara no ha volgut desfer les maletes. El cas és que poc es podia pensar l'arquebisbe Agustín García-Gasco que anirien a parar els seus ossos a aquest país.

Potser barallava secretament i ple de goig la possibilitat d'una destinació molt més alta com ara Madrid, Toledo o fins i tot Roma. Però no. Li tocà València i en València està. El seu ha estat fins ara un mandat gris, sense les alegries de cap cor celestial que li posara música de fons a les seues decisions. Ha deixat passar el maldecap de fundar una universitat catòlica a la ciutat. La creació de l'únic Institut de la Família de tot l'estat l'ha enfrontat a la Facultat de Teologia, que s'ha sentit desautoritzada amb aquesta decisió. S'ha allunyat de la Coordinadora de Col·lectius dels Cristians Valencians, organització que agrupa els sectors més progressistes de l'església valenciana. Gasco també s'oposà, amb ungles i dents, rabiosament a l'edició de la Bíblia Valenciana... I per si fóra poc, té tot el clergat rebotat i armant xibarrí pels passadissos del palau arquebisbal a causa bàsicament de la seua mania de reestructurar orgànicament la institució que presideix. Gasco, aïllat, doncs,

per quasi tothom, no ha tingut cap altra idea que cercar els amanyacs dels poderosos. El poder polític i el de l'església s'han fos, a València, en una dolça abraçada. Però compte, amb un poder polític molt determinat, el de la dreta és clar... i és que a Gasco els d'esquerres no li agraden gens. Fins tal punt que, pel que sembla, l'anterior president de la Generalitat, Joan Lerma, li pareixia l'encarnació del mateix *soviet* segons m'expliquen capellans del seu entorn. Les preferències ramaderes de l'arquebisbe de València van, però, encara molt més lluny. Ningú no li ho diu a la cara, però molts pensen que tenir per consellers àulics la directora de *Las Provincias*, Na María Consuelo Reyna, el periodista d'aquella casa Baltasar Bueno i el catedràtic de dret i furibund anticatalanista Ferrando Badía no és una bona idea i més ara que ha decidit mullar-se en la controvertida qüestió del conflicte lingüístic valencià.

Per més desgràcia, Don Agustín, fent gala de la més exquisida ignorància cultural i exhibint l'habilitat política d'un desmanoyotat s'ha enfrontat els darrers dies amb l'alcalde de Solsona, Ramon Llumà i Guitart, per assumptes de la filològica causa.

El cas és que el senyor Llumà va tenir a bé informar l'arquebisbe sobre la decisió del consistori de Solsona de demanar al papa i al Vaticà el reconeixement de la llengua catalana. Don Agustín, ràpidament va enviar la carta rebuda pel senyor Llumà acompanyada de la seua contesta-

ció a *Las Provincias*. Contestació en què per cert deia: "(...) *las lenguas oficiales (de la Comunidad s'entén) son el valenciano y el castellano, idiomas que, con el catalán, enriquecen la vida social y cultural de los españoles*" i "(...) *el acuerdo del Ayuntamiento de Solsona, de trasladar el certificado que envía con su carta a todos los obispos de las diócesis de habla catalana, no afecta a la Archidiócesis de Valencia*". El resultat d'aquesta publicitat ha estat alguna carta amenaçant l'alcalde de Solsona. Valga'm déu quina mala llet! Ara resulta que a Don Agustín a part d'eixir il·lustrós i somrient a les fotos acompanyat de la classe política governant, de rebre en privat els polítics de la dreta a veure que els trau, d'escriure lletanies soporíferes a les pàgines del diari

que l'ensabona, també li agrada entrar a polemitzar sobre el valencià. Ell, justament ell, que ni el parla ni li importa un rave aquest forat del món.

Potser el que passa és que Don Agustín honora els bisbes i arquebisbes d'èpoques remotes i foscants de la història en què la ciència era portada a la foguera, i quan els prínceps de l'església a penes sabien llegir ni escriure. En un altre lloc, a Don Agustín ja l'hagueren enviat a Samarkanda per ximpleries tals com dir que l'andalús és un dialecte de l'indopaquistanès i el castellà una llengua germana del mandarí que és si fa no fa el que li ha contestat al senyor Llumà. I l'hi hagueren enviat per insultar la seua feligresia i per insultar la intel·ligència.

Siga com vulga, molts valencians resen per ell cada nit, només per la pena que els fa veure'l tan sol en un palau tan gran i amb tantes males companyies. ■

FRANCESC VIADEL

"A Don Agustín també li agrada polemitzar sobre el valencià. Ell, justament ell, que ni el parla ni li importa un rave aquest forat del món."